

vil være et betydeligt aktiv at have med hensyn til at have et godt liv?

Jeg synes, at fru Anne Baastrup burde være lidt mere positiv over for de socialpolitiske fremskridt, der også ligger i det her.

Hvis vi nu ser helt bort fra pengene, så vil jeg alligevel spørge fru Anne Baastrup: Vil det ikke i nogle af de sager, vi ser engang imellem, være en fordel for de små kommuner, hvor kommunekassen kan vælte, hvis man tilfældigvis kommer ud for sociale begivenheder, der er store, med det her system frem for det, vi kender i dag?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Erik Larsen har fuldstændig ret i, at vi godt kan finde nogle børn og unge, der vil koste så meget, men her skal hr. Erik Larsen så også huske på, at de formentlig også vil være omfattet af vidtgående specialundervisning, hvor der også er indført en grundtakstmodel med 161.000 kr. Hvis vi lægger dem oven i de 390.000 kr., så kommer vi op på det beløb alligevel. Men hr. Erik Larsen kan godt finde enkelte, for hvem det vil være en fordel.

Men det generelle billede vil jo være, at kommunerne i stedet for at anvende amternes specialtilbud vil trække ungerne eller de handicappede tilbage til et kommunalt tilbud, og dér ved vi, at vi har 275 kommuner, som ikke har den specialviden. Frygten er jo, at den specialviden, der er opbygget på de enkelte institutioner, forsvinder, fordi grundlaget forsvinder.

Til hr. Jørn Pedersen: Det er da fuldstændig rigtigt, men det var netop også det, jeg sagde, at det var den sociale massegravstemme, man kunne have på, hvis det kun var den simple grundtakstmodel. Der var det jo også karakteristisk, at hr. Jørn Pedersen nævnte de ting, der gik ud på at undgå den der, altså hele tiden at dæmme det hele ind, for der har jo ikke været nogen tvivl under hele forløbet om, at det er et meget, meget stort problem, at man tilbage i 1999 besluttede sig for at indføre grundtakstmodellen, og hele forløbet har jo også siden gået ud på: Hvordan kan vi forhindre den katastrofebeslutning, der blev truffet?

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Aase D. Madsen som ordfører.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne sige, at Dansk Folkeparti er meget langt hen ad vejen enig med SF's ordfører, fru Anne Baastrup.

Der er efter Dansk Folkepartis mening ingen tvivl om, at det er stærkt påkrævet, at der bliver ændret på de refusionsregler mellem amter og kommuner, der nu, som vi alle ved, giver mulighed for store kassetænkninger og kommunale skævheder. Med den nuværende delte finansiering risikerer socialt dårligt stillede grupper – de truede børn, deres familier, de handicappede børn og voksne og narkomaner – at blive økonomiske kastebolde mellem de offentlige myndigheder.

Men det står desværre ikke lysende klart, at det foreliggende forslag om grundtakstmodellen er den rigtige løsning. Forslaget er særdeles kompliceret og ikke til at gennemskue. Det har været flere år undervejs, og der er blevet foretaget en masse politiske krumspring for at få det flikket sammen.

Grundtakstudvalget har så efterfølgende fået sat nogle lapper på forslaget, således at uvildige konsulenter kan yde de handicappede støtte og vejledning, og der skal laves handleplaner, kvalitetsstandarder, overvågning og regionale udviklingsråd.

Så melder tanken sig: Hvorfor i alverden skal vi dog etablere dette kolossale kontrol- og administrationssystem, der har til formål at kontrollere, om amter og kommuner yder den omsorg, der skal til for at behandle de svageste grupper ordentligt? Det er da en moralsk og social falliterklæring, at der skal sættes så stort et apparat i gang for at forhindre kassetænkning og sikre, at det sociale ansvar bliver taget alvorligt.

På den anden side er det enorme summer, der er tale om. F.eks. kan et aflastningsforhold for en enlig mor med et barn koste 650.000 kr. om året, for ikke at tale om de såkaldte utilpassede halveller helkriminalle lømler, hvor et års ophold på en institution let løber op i over 1 mio. kr., så millionerne ruller lystigt ud af de offentlige kasser.

Vi i Dansk Folkeparti kan ikke forstå, at det ikke kan gøres billigere, bl.a. burde der ses på det meget store personaleforbrug, der skal til for at holde de kriminelle unge indendørs i institutionerne, men dette forslag omhandler desværre kun fordelingen af udgifterne og ikke, om de er rimelige.

Der er blevet spændt et økonomisk sikkerhedsnet i form af overgangsordninger ud under